

ת"פ 46088/06/20 - מדינת ישראל נגד מרגלית בן יוסף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 46088-06-20 מדינת ישראל נ' בן יוסף
בפני כבוד השופט דב פולוק

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים נגד מרגלית בן יוסף
הנאשמת	ע"י ב"כ עוה"ד דוד טובול

הכרעת דין

הנאשמת זכאית.

הנאשמת הואשמה בכתב האישום בתקיפה סתם (ביצוע באמצעות אחר), עבירה לפי סעיף 379 וסעיף 29(ג)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

בתקופה הרלוונטית הנאשמת הייתה גוננת בצהרון.

על פי כתב האישום "ביום 2.5.19, במהלך שעות הצהרון, העירה הנאשמת לקטינה א' (ילידת 00.00.2015) שתפסיק להרביץ לילדים האחרים. משלא שמעה לה, הושיבה הנאשמת בכוח את א' על כיסא במרכז הגן והורתה לילדים האחרים להרביץ לא', כדי "שתדע איך זה מרגיש" א' בכתה וביקשה לקום מהכיסא אך הנאשמת סירבה. בהתאם להוראות הנאשמת, היכו מספר ילדים, שזהותם אינם ידועה למאשימה, את א' בראשה.

על פי הראיות בפניי, בתקופה הרלוונטית היו בעיות משמעת בצהרון שהתבטאה בכך שילדי הצהרון מכים זה את זה. ילדי הצהרון שהיו מעורבים בהתנהגות לא ראויה הושבו על "כיסא הג'ירפה", להבנת בית המשפט כמעין הכרה בפסול בהתנהגותם ועל מנת שהילדים ירהרו על מעשיהם. ביום האירוע הקטינה א' הייתה מעורבת במקרה או במקרים בה היא הכתה ילדים אחרים והושבה על כיסא הג'ירפה.

כתב האישום אינו מייחס לנאשמת שהיא תקפה את א' במישרין.

עמוד 1

על מנת להוכיח את העבירה של תקיפה באמצעות אחר, על המאשימה להוכיח,

(1) שהנאשמת הורתה לילדים האחרים בצהרון, תוך שימוש במרותה כגננת, להכות את א'

(2) כתוצאה מהוראת הנאשמת ובציות לה, ילדי הצהרון תקפו את א'.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות בכתב ושקלטיו, החלטתי לזכות את הנאשמת.

על פי כתב האישום הנאשמת הורתה לילדים להכות את א' וכתוצאה מספר ילדים ש"זהותם אינם ידועה" היכו את א' בראשה.

לאירוע נשוא כתב האישום היו עדים סייעת הצהרון, גב' בלימה פדר (ע"ת 2), את סייעת הצהרון נועה אואנונו (ע"ת 4), ילדי הצהרון כולל א' והנאשמת.

בהסכמת הצדדים הוגשו לבית המשפט מסמכי ת/2 ו-ת/3 בהם, בין היתר, א' משוחחת על המקרה עם אמה. אולם כאשר הילדה הוזמנה לחקירה בפני חוקרת נוער, מצב בו ניתן לקבל הערכת מהימנות של גרסתה, הוריה סירבו להביא את הילדה לחוקרת הנוער. "היא (האימא של א', ד.פ.) מסרה שהיא ובעלה הגיעו להחלטה משותפת שלא לחשוף את הקטינה להמשך ההליך הפלילי ולא רוצים שיהיה לכך השפעה על הקטינה ולכן הם לא יגיעו" (נ/1).

גם לא הייתה בעדותם בפני חוקרת נוער של שני ילדים אחרים בגן (נ/2, נ/3) להועיל למאשימה כשהילדים לא העידו על האירוע נשוא כתב האישום.

ודוק, אין בפני בית המשפט עדות של אף אחד מהילדים לגבי האירוע או אפילו שם של ילד אחד שכביכול היכה את א' בעקבות דברי הנאשמת.

אמנם עדותה של המתלוננת, אמה של א', הוגשה בהסכמה (ת/1). אולם האם לא הייתה עדה למקרה וכאמור מנעה מ-א' להעיד בפני חוקרת הנוער.

ע"ת 2, גב' בלימה פדר, הייתה סייעת בצהרון והייתה נוכחת בצהרון בעת האירוע.

הודעתה (ת/6) הוגשה בהסכמה. בהודעתה היא תיארה שבצהרון הייתה תחלופה גדולה של הצוות ו"בלגן במשמעת" (שם, שורה 14). כן תיארה חוסר שביעות רצון של הורים כלפי הנאשמת ושהנאשמת הייתה עצבנית ועם חוסר סבלנות.

לעניין האירוע ציינה בהודעתה שראתה את א' "מריצה לכמה ילדים, הילדים בכו ואז מרגלית (הנאשמת ד.פ.) אמרה ל-

א' להפסיק להרביץ, א' לא הפסיקה ואז מרגלית אמרה לילדים שהם יכולים להרביץ לה. היא הושיבה את א' על כיסא בצד ואמרה לילדים שהם יכולים להרביץ לה. אני ראיתי ילד אחד שהתקרב אליה ונתן לה מכה" (שם שורות 30 - 32).

ובהמשך:

"אני ראיתי רק ילד אחד ואני ראיתי את כל הסיטואציה" (שם שורה 36).

על פי הודעתה במשטרה, לא היו מספר ילדים שהיכו את א', כאמור בכתב האישום, אלא ילד אחד בודד.

בבית משפט העדה חזרה ואמרה שהיא ראתה רק ילד אחד שהכה את א' ולא היה מצב ש-א' יושבה על הכיסא וכל הילדים באו והיכו אותה (ע' 14 לפרוטוקול שורות 27 - 33).

אולם, אם העדה אכן ראתה ילד של הגן מכה את א' כתוצאה מדברי הנאשמת, מדוע היא לא מסוגלת לציין את שמו של הילד? הרי העדה סייעת בגן ומן הסתם מכירה את שמות ילדים.

העובדה שהעדה אינה יכולה לומר את שמו של הילד שכביכול היכה את א', מטילה ספק במהימנות עדותה.

ועוד, מעדותה בבית משפט עולה שהעדה שלחה מסרונים (4/ת) לע"ת 3, נטף חסון שהיא רכזת צהרונים. במסרון אחד שנשלח סמוך לפני האירוע נשוא כתב האישום, העדה מתארת מצב הקשה בגן ושהנאשמת נהיית קצת אגרסיבית עם הילדים היא לא אלימה חס וחלילה".

במסרון בעניין האירוע כתבה "היום [א'- יש ציון שם המלא של הילדה במסרון ד.פ.] הרביצה לילדים בגן (היא מרביצה ברגיל. אבל מרגלית [הנאשמת ד.פ.] התעצבנה ורצתה לעשות לזה סוף אז היא שמה את הילדה על כיסא ואמרה שכל הילדים ירביצו לה"

"אני מספרת לך את זה גם כי חשוב וגם כי הייתה סייעת חדשה והיא סיפרה את זה לאימא של [י'] אם את זוכרת אותה והאימא הזאת לא תעבור על זה בשתיקה לפי איך שאני מכיר אותה"

אולם אם אכן העדה ראתה שילד היכה את א' בעקבות דברי הנאשמת, מדוע בעת שליחת מסרון לממונה עליה, בו היא מדווחת על המקרה בסמוך אחרי האירוע, היא אינה מציינת שילד היכה את א'? אי אזכור במסרון של העדה שילד היכה את א' בעקבות דברי הנאשמת, מחזקת את מסקנתי שמא בל לבית המשפט לסמוך את ידו בעדות עדת התביעה.

אדרבא, דברי העדה שילד אחד היכה את א', דווקא יש בהם לשלול את אשמת הנאשמת. הרי הנאשמת כביכול אמרה דברים שיש בהם לעודד את כל הילדים בגן ולתת להם להבין שמותר להכות את א'. אולם המסקנה המתבקשת היא

שילדי הגן לא הבינו מדבריה של הנאשמת שזה מותר ולא באו להכות את א'.

גם לגבי דברי הנאשמת בעת ש-א' ישבה על כיסא הג'ירפה נסוגה העדה.

בהודעתה העידה שהנאשמת אמרה שהילדים יכולים להרביץ ל-א'. אולם בחקירה נגדית העדה נשאלה אם "יכול להיות שהאמרה של מרגלית הייתה לילדה או לילדים אחרים שאם הם ירביצו יכול להיות מצב שגם יחזירו להם ירביצו להם" והעדה השיבה "יכול להיות" (ע' 12 לפרוטוקול שורות 31 - 33).

ועוד, העדה תיארה מצב האלימות בצהרון, "ילדים דוחפים ילדים מהכיסאות, מכים אותם, מושכים בשיער, אפילו זורקים אוכל אחד על השני. מקל ומטאטא ש. היה מקרה שילד תפס מקל ומטאטא? ת. כן וניסה להכות ילד אחר" (ע' 13 לפרוטוקול שורות 22 - 24).

דהיינו, גם אליבא דגרסתא של העדה, אם ילד היכה את א' על כיסא הג'ירפה אין בהכרח קשר בין דברי הנאשמת לבין מעשה הילד ולמותר לציין שבדיוק קשר זה היה על המאשימה להוכיח.

אי לכך, לא הייתה בעדות של ע"ת 2 כדי לשכנעני באשמת הנאשמת.

עדת הראיה האחרת היא ע"ת 4.

ע"ת 4, נועה אואנונו, הייתה סייעת מחליפה בצהרון וזה היה היום הראשון שלה. הוגשה הודעתה במשטרה (ת/9) בהסכמה. על פי דבריה בהודעתה הנאשמת "מרגע הראשון ראיתי שהיא מתנהגת לילדים בצורה לא טובה שהיא צועקת ומרימה את הקול" (שם שורה 6).

"הגננת (הנאשמת ד.פ.) ניגשה לילדה בקול גבוהה ואמרה לה שעוד פעם אחת שהיא מרימה יד על ילד אז (כך!), שגיאיות כתיב ודקדוק במקור ד.פ.) היא תושיב אותה על כיסא ותיתן לילדים להרביץ לה כדי שהיא תרגיש מה ילדים מרגישים מרביצים להם. לפני שהגננת אמרה לילדה את המשפט אני ראיתי שהילדים הרביצו לילדה והיא החזירה. אותה גננת מרגלית הושיבה את הילדה בכיסא בכוח ואמרה לכל הילדים שירביצו לילדה בחזרה והילדה בכתה שתיתן לה לקום בגלל זאת מרגלית אמרה לילדים להרביץ לה" (שם שורות 8 - 12).

ודוק, בהודעתה של העדה במשטרה היא אומרת שהנאשמת אמרה לילדים שמותר להם להכות את א' אך היא אינה אומרת שראתה שילד היכה את א' בעקבות דברי הנאשמת.

גם בבית משפט העדה לא העידה שראתה ש-א' הוכה בעקבות דברי הנאשמת.

העדה "לא זוכרת" שראתה ילדים תוקפים את א' (ע' 25 לפרוטוקול שורה 20, 27).

מהודעתה עולה שהעדה הייתה במטבח הצהרון בעת האירוע ולא סמוך לכיסא הג'ירפה (שם שורה 32).

בחקירה נגדית בבית משפט העדה אישרה שהייתה במטבח "ראיתי פחות או יותר לא ראיתי את כל הסיטואציה" (שם שורה 20 וראה נ/9). בהמשך הבהירה שהיא חתכה ירקות במטבח (ע' 23 לפרוטוקול שורה 24) והיא "שמעה" "שהילדים רבו קצת, אני מנסה לשחזר את הסיטואציה" (שם שורה 16).

מעדותה בבית המשפט עולה לא רק שהעדה הייתה במטבח, אלא עסקה בחיתוך ירקות ולא ראתה כל האירוע. כפי שצוין, העדה לא העידה שראתה ילד מכה את א' בעקבות דברי הנאשמת.

העדה גם שינתה את גרסתה לגבי הדברים שהנאשמת אמרה בעת ש-א' יושבה על כיסא הג'ירפה.

על פי הודעתה של העדה, הנאשמת אמרה לילדים "להרביץ לה" (ל-א' ד.פ.).

אולם, בבית משפט העידה, בדומה לגרסת הנאשמת, שנאמר ל-א' שאם תכה את הילדים הם יכּוּה בחזרה.

"שמעתי שהגננת אמרה לאותה ילדה [א'] אם אני זוכרת נכון, שמעתי שהיא אמרה לה אם תרביצי לילדים הם יחזרו לך, כאילו נראה לי שזה היה ככה" (ע' 24 לפרוטוקול שורות 11 - 12).

וכן,

"אני לא יודעת שהיה קצת בלגן על הילדים הגננת הרימה את הקול על הילדה להזהיר אותה שלא תרביץ" (שם שורות 16 - 17)

וכן,

"היא (הנאשמת ד.פ.) אמרה מה שאמרתי שאם היא תרביץ הילדים ירביצו לה" (שם שורה 22)

וכן "ש. מה שראית אמרת עכשיו ששמעת את מרגלית אומרת לילדה ל-א' שאם תרביץ לילדים הילדים האחרים ירביצו לה נכון ת. כן" (שם שורות 31 - 33).

כאמור, דברי העדה בבית המשפט תומכים בגרסת הנאשמת לגבי הדברים שהיא אמרה ל-א' ואינם תומכים בגרסת המאשימה.

הנאשמת טענה שע"ת 4 הפיצה את הדברים נגדה הואיל וכעסה על הערות שהנאשמת העירה לעדה במהלך עבודתה באותו יום.

בהקשר זה, העדה בהודעתו ניסתה לעורר חשד שסימן על הצוואר של ילד בגן נגרם על ידי הנאשמת (שם שורות 19 - 22) אך שנשאלה "את יודעת ממה נהיה לו הסימן ל-י? השיבה "אני לא יודעת" (שם שורות 41 - 42).

לכן גם אין בעדותה של ע"ת 4, עדת הראיה השנייה, כדי לשכנעני לגבי אשמת הנאשמת.

ע"ת 3, גב נטף חסון, היא רכזת צהרונים במנהל קהילתי גילה. הוגשה הודעתה (נ/8) במשטרה לבקשת ב"כ הנאשמת. העדה לא הייתה נוכחות באירוע.

בהודעתה היא תיארה את קבלת המסרונים (ת/4). לדבריה היא התקשרה לנאשמת לאחר קבלת המסרונים. "היא (הנאשמת ד.פ.) אמרה לי שהיא אמרה לילדה [א'] את רוצה שאני אגיד לילדים להחזיר לך כדי שתרגישי כמה זה כואב? " (שם שורה 26).

בהודעתה העדה גם ציינה שהנאשמת אמרה שהילדים לא היכו את א' והסייעת נועה "משקרת בגלל שהיא העירה לה באותו יום" (שם שורה 29).

בעדותה בבית המשפט העדה אמרה שהנאשמת "עבדה אצלנו שנתיים ולא הייתה שום תלונה עליה" (ע' 17 לפרוטוקול שורה 2).

אדרבא, במהלך עדותה כעדת תביעה היא הציגה מכתב שהיא קיבלה מההורים של גן קודם בו עבדה הנאשמת. במכתב ההורים שבחו את עבודתה של הנאשמת בגן, "מרגלית סבלנית מאוד ונעימת הליכות ודואגת רבות לילדים ולגן" (נ/9).

דברי הנאשמת לעדה סמוך אחרי האירוע, מתיישבים עם גרסתה בבית משפט שלא הורתה לילדים להכות את א'.

עדותה של עדת התביעה מעידה שהנאשמת תפקדה בעבודתה לתקופה ממושכת ללא תלונות וכאמור העדה אף הציגה מכתב לשבחה על תפקוד הנאשמת בעבודתה.

כאמור הודעתה של אמה של א' הוגשה בהסכמה (ת/1).

האימא לא הייתה עדה למקרה.

לדברי האימא כאשר היא הוציאה את בתה מהגן ביום האירוע היא נראתה "רגיל" (שם שורה 23).

כן אמרה שבאותו יום הבת "לא פרטה היא אמרה שהיא הרביצה והילדים הרביצו לה ואני לא התייחסתי, (שם שורה 21).

די לציון שמצב "רגיל" של א' אינו מתיישב עם חוויה טראומטית בה כביכול הוכתה על ידי ילדי הגן על פי הוראת הגנת.

גם הוגשה סרטון ותמלול (ת/2 - ת/3).

לגבי דברי א', כאמור הוריה סרבו לאפשר לה למסור עדותה בפני חוקרת נועד ושני הילדים האחרים לא התייחסו לאירוע בעדותם ולכן אין בחומר זה להוות ראיות.

בת/2 - ת/3, בשיחה בין אחת האימהות לבין הסייעת נועה (ע"ת 4), נועה נשאלת "כל הילדים הרביצו לה (ל-א')? ונועה משיבה "כן הילדים הרביצו לה" (ע' 4 לתמלול 11 שורות מסוף העמוד). אולם כאמור עולה שנועה לא העידה שראתה ילד מכה את א', לא בהודעתה ולא בבית משפט.

לכן אין בת/1 - ת/3 להוות ראיה של ממש למאשימה.

באמרת הנאשמת (ת/5) היא העידה שאמרה לא' "אם את תמשיכי להרביץ לאותם ילדים שאת מרביצה להם יחזירו לך" (שם שורות 14 - 15). היא גם אמרה שמדובר בנקמה של הסייעת נועה מפני שהעירה לה.

ובהמשך:

"היא (א' ד.פ.) ישבה על הכיסא ואמרתי לה אם תמשיכי להרביץ ירביצו לך" (שם שורה 39).

ובהמשך:

"אמרתי להם (לשאר הילדים ד.פ.) "א' מרביצה תחזיר לה בחזרה". אם היא מרביצה לילד אז הילד יחזיר לה" (שם שורה 47).

ובהמשך:

"עין תחת עין. אם הילד חושב שהוא עליון אז הוא צריך לחשוב שהוא לא עליון ואין לו כוח" (שם שורה 52).

הנאשמת הכחישה שילדים היכו את א' בעקבות דבריה "זה לא נכון. היא פשוט ישבה והבינה ולא המשיכה עם זה" (שם שורה 63) וכן "אף ילד לא בא להרביץ לה" (שם שורה 80).

הנאשמת בחרה להעיד. בעדותה בבית המשפט חזרה על גרסתה במשטרה.

"סך הכול אמרתי לה אם תמשיכי להרביץ יחזירו לך" (ע' 28 לפרוטוקול שורות 14 - 15).

וכן,

"אף ילד לא הרביץ לה"

בחקירה נגדית אמרה "הזהרתי אותה (את א' ד.פ.) שאם היא תמשיך להרביץ ירביצו לה" (ע' 30 שורות 4 - 5).

מדברי הנאשמת בת/5 ניתן להבין שדבריה ל-א' נאמרו בפני כל ילדי הגן.

"הושבתי (אותה) על הכיסא של ג'ירפה, זה כיסא של פינת חשיבה" ש. היו שם ילדים נוספים? ת. ברור כל הילדים של הגן" (ת/5 שורות 41 - 43).

לעומת זאת בחקירה נגדית אמרה "ניסית להעביר מסר לילדה התמקדתי בה, לא יודעת מה שמעו ומה לא ומה הבינו מתוך זה, הילדים היו בחצר חלק בגן זהו"

(ע' 30 לפרוטוקול שורות 12 - 13).

כאשר הוצגה בפני הנאשמת הסתירה בין דבריה בת/5 לבין עדותה בבית המשפט השיבה "לא אמרתי דבר כזה, חתמתי על המסמך ואני סמכתי מתוך התמימות שלי לא קראתי (שם שורה 15).

בדומה, כאשר נשאלה הנאשמת לגבי דבריה בת/5 לגבי "עין תחת עין" (ראה לעיל) השיבה "אמרתי לא עין תחת עין אמרתי זה לא עין תחת עין".

(ע' 31 לפרוטוקול שורה 21).

ראוי לציין, שהנאשמת העידה בפני בביטחון כשהיא מיסירה מבט ושוכנעתי שהיא אומרת אמת.

יש בדבריה "א' מרביצה תחזיר לה בחזרה" לעורר אי נוחות כשמצופה מגננת למנוע אלימות בין הילדים ולא שתתיר להם לגמול.

יחד עם זאת, אין בדברי הנאשמת להוות הוראה לילדים לתקוף את א' על כיסא הג'ירפה ואכן אין ראיה של ממש שילד או ילדים הבינו את דברי הנאשמת כהוראה לתקוף את א' וכפי שצינתי גם אין ראיה של ממש שאכן א' הותקפה.

אשר על כן, הנני מזכה את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' אב תשפ"א, 15.7.21, במעמד ב"כ המאשימה מתמחה ויאם עבד, הנאשמת וב"כ עו"ד דוד טובול.